

งานปัจฉิม

คณะ ที่มากด้วย
วิทย์ ประสาท ประสิทธิ์
มหิตล มหาสถิพย์
จำได้ในวันแรก
คณะวิทย์ที่เรียนร่ำ
ภาพเพื่อนที่เดินเล่น
เสียงหัวเราะวันนั้น
ตึกกลมแม้จะเก่า
วันวานผ่านเพียงใด
โรงอาหารแน่นยิ่ง
ชีวิตได้เต็มเต็ม
ยามเรียนที่แสนหนัก
แบ่งปันทุกคุณค่า
ห้องสมุดจุดความคิด
MDL เหงาพลัน
ทำLABที่แปลกแปลก
ความรู้ที่อยู่ใกล้
คุณครูผู้น่ารัก
เปรียบแสงแห่งเปลวเทียน
ศิษย์คือผู้แสนเขลา
ครูดุจตั้งเชือกที่
พระคุณครูมากยิ่งขึ้น
ครูทำไว้มากเกิน
เหล่าศิษย์ขอสัญญา
ระลึกอยู่ทุกยาม
เพียงเพราะจำต้องจาก
หากแต่ลองย้อนดู

ดวงจิต
เกริกกู๋ ก้องเฮย
ส่งเสริมคุณธรรม
ยังนึกแปลกยังคิดซ้ำ
ร่วมกระทำทุกสิ่งกัน
ไม่ว่างเว้นแต่ละวัน
ช่างสุขสันต์สราญใจ
แต่ล้วนเล่าถึงสิ่งใหม่
ก็ดูไม่เก่ากว่าเดิม
จำต้องวิ่งหาที่เสริม
คล้ายสุขเพิ่มทุกเวลา
ไม่เคยพักความหรรษา
แลกวิชาให้แก่กัน
เนรมิตทุกสิ่งสรร
เมื่อถึงวันที่จากไกล
ความคิดแรกคืออยากใคร่
ช่วยเข้าใจในบทเรียน
เฝ้าพุ่มฟักหมั่นพากเพียร
แนะจุดเปลี่ยนสู่สิ่งดี
ปัญญาเบาไว้วิถี
แนะบอกชี้ทิศทางเดิน
ใช้พาดพิงแลยอเย็น
กว่าสรรเสริฐบรรยายความ
จะรักษาสິงดีงาม
เจริญตามทางของครู
ต้องจำพราดไม่อาจอยู่
เราจะรู้เรามีกัน

ประพันธ์โดย...

นายธนนต์ โอฬารธนาเศรษฐ์

นักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่ 3

โครงการแพทย์เพื่อชุมชนบท โรงพยาบาลมหาราช